

Nr 213.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser; given Stockholms slott den 4 mars 1927.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 angående skogsvårdsstyrelser.

Under Hans Maj:ts
Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

Paul Hellström.

Förslag

till

förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser.

Härigenom förordnas, att 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 angående skogsvårdsstyrelser skola i nedan angivna delar erhålla följande ändrade lydelse:

6 §.

De under — — — tillsyn.

Skogsvårdsstyrelse vare berättigad att för sagda medel inköpa fastighet, som är till gagn för styrelsens verksamhet. Avtal om sådant köp må dock ej av skogsvårdsstyrelse slutas utan Kungl. Maj:ts medgivande eller utan förbehåll om sådant medgivande.

8 §.

Skogsvårdsstyrelse åligger — — — föreskrifter

Skogsvårdsstyrelses förvaltning och den däröver avgivna redovisningen skola granskas av revisorer, vilka årligen före början av det år, granskningen avser, utses, en av Kungl. Maj:t och de övriga till antal och enligt de grunder, som om ledamöter i skogsvårdsstyrelsen är föreskrivet. Revisionsberättelsen, i vilken — — — till Kungl Maj:t.

På landstinget — — — åtgärder.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1927; dock att bestämmelsen i 6 § andra stycket ej skall tillämpas å fastighetsköp, som avslutats före berörda dag, samt att under år 1927 skola utses, jämte revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning under år 1928, jämväl revisorer för granskning av nämnda styrelser förvaltning under år 1927, i den mån så ej redan skett.

Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 4 mars 1927.

Närvarande:

Statsministern EKMAN, ministern för utrikes ärendena LÖFGREN, statsråden THYRÉN, RIBBING, MEURLING, GÄRDE, PETTERSSON, HELLSTRÖM, ROSÉN, HAMRIN, ALMKVIST, LYBERG.

Departementschefen statsrådet Hellström anmäler ärende angående vissa ändringar i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser samt anför följande:

I skrivelse den 4 februari 1924 har *domänstyrelsen* — i sammanhang med avgivande av utlåtande över upprättade förslag till nya reglementen för vissa skogsvårdsstyrelser — hemställt om utredning, i vad mån skogsvårdsstyrelse kunde vara berättigad att förvärva och besitta fast egendom. Domänstyrelsen har härvid framhållit, att det vore av vikt, att grunderna för dylika förvärv bleve närmare bestämda, detta särskilt med hänsyn därtill, att det torde hava förekommit fall, då skogsvårdsstyrelse förvärvat fast egendom av omfattning, som måhända icke varit förenlig med en tillbörlig hushållning med styrelsens tillgångar.

Sedan *skogsvårdsstyrelsemötets förvaltningsutskott* lämnats tillfälle att avgiva yttrande över domänstyrelsens berörda hemställan, har förvaltningsutskottet den 3 januari 1925 inkommit med sådant yttrande och därvid överlämnat dels infordrade uppgifter från skogsvårdsstyrelserna över av dem förvärvade fastigheter, dels ock en av förvaltningsutskottet upprättad tablå i ämnet, vilken finnes såsom bil. 13 fogad vid det betänkande (st. off. utr. 1927:1), vilket den 18 januari 1927 avgivits av de jämlikt Kungl. Maj:ts beslut den 23 september 1926 tillkallade sakkunniga för utredning, bland annat, angående åtgärder för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi. I denna tablå har för varje särskild skogsvårdsstyrelse angivits av styrelsen inköpta fastigheter samt dessas ändamål och arealer, tiden för fastigheternas förvärvande, erlagda köpeskillingar samt fastigheternas taxeringsvärden och avkastning.

I yttrandet har förvaltningsutskottet uttalat, att en skogsvårdsstyrelse borde anses vara berättigad att förvärva och besitta fast egendom, under förutsättning att fastighetsinnehavet verkligen vore erforderligt för styrelsens verksamhet och att ej oskäligt stora belopp av styrelsens medel bundes på detta sätt.

Skogsvårdsstyrelses rätt att inköpa fast egendom.

Över förvaltningsutskottets berörda yttrande har *domänstyrelsen* den 31 januari 1925 avgivit infortrat utlåtande, däri styrelsen framhållit, att, ehuru skogsvårdsstyrelsernas fastighetsförvärv i vissa fall varit av betydande omfattning, styrelsen ej ansåge sig för det dåvarande böra framställa någon erinran mot dessa. Styrelsen ville dock ifrågasätta, om ej lämpligt vore, att uppkommande frågor om dylika förvärv för framtiden underställdes Kungl. Maj:ts prövning. Styrelsen hemställde om vidtagande av åtgärder i sådant syfte.

Därefter har *centralrådet för skogsvårdsstyrelsernas förbund* den 1 oktober 1925 avgivit infortrat utlåtande i ärendet och därvid överlämnat yttranden från samtliga skogsvårdsstyrelser.

I utlåtandet har centralrådet anfört:

Centralrådet vore visserligen av den uppfattningen, att en skogsvårdsstyrelse icke kunde antagas komma att inköpa en fastighet utan att fullgoda skäl för en dylik åtgärd föreläge. Då emellertid en skogsvårdsstyrelse genom ett fastighetsköp bunde för styrelsen tillgängliga medel och detta sedermera kunde hava inflytande på styrelsens framtida behov av andel i tillgängliga anslag, ansåge sig centralrådet icke böra motsätta sig förslaget, att fastighetsförvärv skulle underställas Kungl. Maj:ts prövning. Dock syntes skyldighet till sådant underställande lämpligen icke böra föreskrivas, för den händelse inköpspriset för fastigheten icke överstege 5,000 kronor.

Sedan *domänstyrelsen* den 11 november 1925 avgivit förnyat utlåtande i ärendet, hava enligt Kungl. Maj:ts beslut den 24 november 1926 handlingarna däri överlämnats till förenämnda sakkunniga för utredning angående åtgärder för tryggande av skogsvårdsstyrelsernas ekonomi att tagas i övervägande vid fullgörandet av deras uppdrag.

De *sakkunniga* hava i berörda av dem avgivna betänkande föreslagit, att i 6 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser måtte såsom ett andra stycke intagas en ny bestämmelse av innehåll, att skogsvårdsstyrelse skall vara berättigad att för de under styrelsens förvaltning ställda medel inköpa fastighet, som är till gagn för styrelsens verksamhet, men att sådant köp ej skall vara gällande, innan det blivit av Kungl. Maj:t godkänt. Den sålunda ifrågasatta författningsändringen föreslås skola träda i kraft den 1 juli 1927 men skall ej tillämpas å fastighetsköp, som avslutats före berörda dag.

I motiveringen till förslaget hava de sakkunniga i förevarande avseende anfört:

Av den i ärendet förebragta utredningen framginge, att flertalet skogsvårdsstyrelser inköpt fastigheter för att disponeras såsom plantskolor, fröklängningsanstalter, försöksfält eller skogvaktarboställen. Vissa skogsvårdsstyrelser hade därjämte förvärvat egendomar för att brukas såsom undervisnings- och demonstrationsgårdar eller för att däri inrymma styrelsernas expeditionslokaler eller bostad för länsjägmästaren. Antalet av skogsvårdsstyrelserna inköpta fastigheter utgjorde enligt förenämnda tabell 69, och uppginge köpeskillningarna för fastigheterna till sammanlagt 874,645

kronor. (För två fastigheter i Kalmar läns södra del samt en fastighet å Gotland hade köpeskillingarna ej angivits.) Av fastigheterna hade ej mindre än 35 inköpts under de för skogsvårdsstyrelserna ekonomiskt gynnsamma åren 1916—1921, och stege köpeskillingarna för dessa fastigheter till en summa av 645,838 kronor (fastigheten å Gotland ej medräknad). De ojämförligt värdefullaste fastigheterna hade alltså förvärvats under nyssangivna år. Taxeringsvärdena för samtliga förvärvade fastigheter uppginge enligt tablån till sammanlagt 982,400 kronor. Skillnaden mellan detta belopp och först nämnda köpeskillingssumma torde huvudsakligen bero därpå, att vissa fastigheter efter inköpen bebyggts, varigenom dessas taxeringsvärden kommit att avsevärt överstiga de därför erlagda köpeskillingarna.

De sakkunniga funne det synnerligen önskvärt, att den rätt, som nu tillkomme skogsvårdsstyrelse att för av styrelsen förvaltade medel inköpa fastigheter, som vore till gagn för styrelsens verksamhet, bibehölles. Enligt de sakkunnigas mening vore det otvivelaktigt ägnat att underlätta och befordra skogsvårdsstyrelsernas verksamhet, därest styrelserna själva disponerade erforderliga plantskolor, fröklängningsanstalter och försöksfält samt andra för verksamheten betydelsefulla institutioner. För ett rätt fullgörande av skogsvårdsstyrelsernas uppgift torde även vara till gagn, om styrelserna förfogade över välbärgna och lämpliga boställen för de hos styrelserna anställda länsskogvaktarna. Ur ren sparsamhetssynpunkt kunde det därjämte i vissa fall vara till fördel, att styrelserna i stället för att förhyra erforderliga expeditions- och sammanträdeslokaler förvärvade för detta ändamål lämpliga fastigheter och däri eventuellt jämväl upplåte bostäder för styrelsens tjänstemän.

I fråga om skogsvårdsstyrelsernas fastighetsförvärv vore emellertid uppenbarligen av vikt, att styrelserna ej för dylika förvärv disponerade större belopp än behovet verkligen krävde och med hänsyn till vederbörande styrelses ekonomiska ställning kunde utan risk användas för ändamålet. Det kunde givetvis ej anses riktigt, att styrelserna i spekulations-syfte placerade medel i fastigheter, som ej erfordrades för styrelsernas verksamhet, eller i sådant syfte förvärvade större eller dyrbarare fastigheter än nödigt vore och erforderlig försiktighet medgäve. De sålunda placerade medlen undandroges ju för en oviss framtid styrelsernas skogsvårdande arbete och kunde ej utan omgång och måhända förlust ånyo göras tillgängliga för detta. Det torde ej kunna bestridas, att under den förflutna tiden från vissa skogsvårdsstyrelser sida fastighetsförvärv ägt rum, som med hänsyn till föreliggande behov och styrelsernas ekonomiska ställning måste betecknas såsom mindre lämpliga.

Ehuru väl det med skäl torde kunna antagas att, då nu uppmärksamheten blivit fäst på dessa förhållanden, skogsvårdsstyrelserna icke skulle framdeles vidtaga några fastighetsförvärv, som kunde ge anledning till befogade anmärkningar, ville de sakkunniga icke motsätta sig att, såsom domänstyrelsen förordat, viss kontroll anordnades över dylika fastighetsförvärv. Denna kontroll syntes lämpligen böra ernås genom föreskrift, att förvärven skulle underställas prövning och godkännande av överordnad myndighet. Då det givetvis vore av stor vikt, att denna prövning utövades efter i viss mån enhetliga grunder, dock med behörig hänsyn till de i varje särskilt fall föreliggande omständigheterna, syntes det oundgängligt, att prövningen, på sätt domänstyrelsen föreslagit, skedde genom Kungl. Maj:t. Någon nämnvärd ökning i vederbörande departements ar-

betsbördan torde härigenom näppeligen uppstå, då hithörande ärenden torde komma att utgöra allenast ett fåtal per år.

Därest ifrågasatt kontroll skulle bli fullt effektiv, borde den givetvis anordnas på det sätt, att Kungl. Maj:ts godkännande skulle utgöra villkor för köpets giltighet. En dylik verkan av godkännandet torde förutsätta, att de i ämnet erforderliga bestämmelserna meddelades i allmän författning, lämpligen förordningen angående skogsvårdsstyrelser.

Därest den ifrågasatta kontrollen organiserades på nu föreslaget sätt, syntes ej nödigt eller lämpligt att begränsa skogsvårdsstyrelsernas rätt till fastighetsförvärf till att avse sådana allenast för vissa speciella ändamål. Såsom allmän norm borde givetvis gälla, att vederbörande fastighet skulle vara till gagn för skogsvårdsstyrelsens verksamhet, men torde det i övrigt böra ankomma å Kungl. Maj:t att fritt pröva frågan om lämpligheten av förvärfvet.

Vad anginge frågan, huruvida här avsedd kontroll borde gälla alla av skogsvårdsstyrelserna avslutade fastighetsköp eller begränsas till vissa sådana av större omfattning, funne de sakkunniga övervägande skäl tala för det förra alternativet. En begränsning av kontrollen till allenast de köp, där köpeskillingen överstege ett visst angivet belopp, skulle erbjuda en lättillgänglig utväg att kringgå densamma och sålunda förringa dess effektivitet.

De föreslagna nya bestämmelserna torde lämpligen — under förutsättning, att beslut i ämnet fattades vid 1927 års riksdag — böra träda i kraft den 1 juli 1927. Av allmänna regler följde, att bestämmelserna ej borde äga tillämpning i fråga om fastighetsköp, som avslutats före deras ikraftträdande. För undanröjande av varje tvekan i detta avseende hade emellertid ett uttryckligt stadgande härom upptagits i förslaget.

Över de sakkunnigas förslag hava yttranden inhämtats från *statskontoret, domänstyrelsen, riksräkenskapsverket, skogsvårdsstyrelsernas förbunds centralråd* och *samtliga skogsvårdsstyrelser*. Alla dessa med undantag allenast av centralrådet och nedanangivna fyra skogsvårdsstyrelser hava tillstyrkt förslaget eller lämnat detsamma utan erinran. *Centralrådet* har vidhållit sin i förenämnda utlåtande den 1 oktober 1925 hävdade uppfattning, att här avsedda fastighetsförvärf borde underställas Kungl. Maj:t allenast i de fall, då köpeskillingen överstege 5,000 kronor. — *Skogsvårdsstyrelsen i Uppsala län* har anmärkt, att den prövningsrätt, som enligt de sakkunnigas förslag skulle tillkomma Kungl. Maj:t, skulle i ganska hög grad begränsa möjligheten för skogsvårdsstyrelserna att avsluta förmånliga fastighetsköp, enär en säljare ej gärna bunde sig vid ett erbjudande under så lång tid, som ofta erfordrades för att Kungl. Maj:t skulle bli i tillfälle att verkställa den ifrågasatta prövningen. Enligt styrelsens mening borde kontrollen i varje fall begränsas till de större fastighetsförvärven, exempelvis sådana över 5,000 kronor. — *Skogsvårdsstyrelsen i Blekinge län* har framhållit, att ett genomförande av de sakkunnigas förslag skulle hava till följd, att markförvärf i intet fall skulle kunna äga rum utan prövning av Kungl. Maj:t, under det sådan prövning ej skulle erfordras, därest en skogsvårdsstyrelse ville å förut innehavd fastighet uppföra en byggnad, oavsett

huru dyrbar denna än vore. Skogsvårdsstyrelsen funne detta vara inkonsekvent och ville föreslå att, om lagbestämmelser avseende skogsvårdsstyrelsernas fastighetsförvärv ansåges av behovet påkallade, dessa också måtte förlänas giltighet beträffande styrelsernas övriga kapitalplaceringar med undantag av sådana, vartill tillstånd kunde utfärdas en gång för alla såsom placering i bank och obligationer. Större kapitalplaceringar, exempelvis över 5,000 kronor, torde böra underställas Kungl. Maj:ts prövning, varemot avgörandet beträffande mindre sådana lämpligen kunde anförtros åt centralrådet. — *Skogsvårdsstyrelserna i Kristianstads och Malmöhus län* hava ansett den av de sakkunniga föreslagna författningsändringen obehörlig, enär det måste förutsättas, att en skogsvårdsstyrelse ej företog ett fastighetsköp, utan att fastigheten vore nödvändig för styrelsens verksamhet eller i varje fall till sådan fördel för denna, att köpet vore väl motiverat.

På skäl, som av de sakkunniga anförts, finner jag mig, i likhet med det övervägande flertalet i ärendet hörda myndigheter, böra tillstyrka de sakkunnigas förslag i förevarande avseende. Då den i förslaget avsedda prövningen av Kungl. Maj:t i brådskande fall torde kunna ske mycket snabbt, synes den från visst håll uttalade farhågan, att förslaget skulle kunna hindra avslutandet av för skogsvårdsstyrelserna förmånliga fastighetsförvärv vara ogrundad. Däremot kan onekligen med visst fog göras gällande att, såsom skogsvårdsstyrelsen i Blekinge län framhållit, den i förslaget avsedda kontrollen ej borde begränsas allenast till fastighetsförvärv utan förlänas giltighet även beträffande vissa andra åtgärder från skogsvårdsstyrelsens sida, varigenom kapital bindes för längre tid. En dylik utsträckning av kontrollen synes dock näppeligen för närvarande vara påkallad av något större behov, och bör prövningen av denna fråga ej upptagas, förrän närmare utredning skett rörande omfattningen och beskaffenheten av här avsedda åtgärder. Jag finner mig därför ej nu böra föreslå någon komplettering av de sakkunnigas förslag i förevarande avseende.

Departements-
chefen.

Mot avfattningen av de sakkunnigas ifrågavarande förslag finner jag ej anledning till annan erinran än att viss redaktionell jämkning därav synes påkallad.

Jag torde härefter få övergå till väckt fråga om ändrad revision av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning.

Ändrad revision av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning.

I skrivelse den 30 juni 1926 har *centralrådet* erinrat, att enligt 8 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser den redovisning, som skogsvårdsstyrelse hade att före april månads utgång varje år avgiva till länsstyrelsen över sin förvaltning under nästföregående kalenderår, skulle granskas av revisorer, utsedda för ett år i sänder. En av dessa revisorer skulle utses av Kungl. Maj:t. I regel plägade detta ske under april månad året efter det, revisionen avsåge. Då det emellertid kunde vara av vikt, att även under det löpande revisionsåret revisorer funnes tillgängliga med rätt att granska räkenskaperna, när helst anledning därtill uppstode, hemställde

centralrådet, att Kungl. Maj:t måtte dels, därest så befundes erforderligt, vidtaga åtgärder för ändring av nyssberörda paragraf i angivet syfte, dels ock för framtiden förordna revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas räkenskaper i god tid före ingången av det kalenderår, revisionen avsåge.

Över denna framställning hava infordrade yttranden avgivit dels av *domänstyrelsen* och *riksräkenskapsverket*, dels av *samtliga länsstyrelser* dels ock av förut omförmälda *sakkunniga*. Yttranden från skogsvårdsstyrelserna i Hallands, Skaraborgs och Kopparbergs län samt landstingens och hushållningssällskapens förvaltningsutskott i Örebro och Gävleborgs län hava bifogats utlåtandena från vederbörande länsstyrelser.

Samtliga över framställningen hörda *myndigheter* hava i likhet med centralrådet funnit det önskvärdt, att revisorer för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning utsåges före ingången av det kalenderår, revisionen avsåge. Flertalet myndigheter hava även tillstyrkt upptagande i förordningen angående skogsvårdsstyrelser av en uttrycklig föreskrift i förevarande avseende.

Vissa myndigheter hava gjort gällande, att den ifrågasatta anordningen kunde genomföras utan författningsändring. Till stöd härför har framhållits, att inom vissa län vederbörande landsting och hushållningssällskap antingen redan nu tillämpade den av centralrådet föreslagna ordningen med avseende å utseende av ifrågavarande revisorer eller i varje fall förklarar sig vilja göra detta för framtiden.

Riksräkenskapsverket har med avseende å den av centralrådet föreslagna anordningen framhållit, att densamma torde komma att föranleda ökade revisionskostnader. Då ersättningen till skogsvårdsstyrelser revisorer jämlikt 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser skulle utgå enligt bestämmelserna i resereglementet, ville riksräkenskapsverket ifrågasätta, huruvida icke rätten till ersättning borde på något sätt begränsas, därest centralrådets förslag genomfördes.

Länsstyrelsen i Västmanlands län — som avstyrkt införande av något stadgande i det av riksräkenskapsverket angivna syfte under hänvisning, bland annat, till bestämmelsen i 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser, att ersättning skulle utgå allenast för sådana resor, som vore att anse såsom nödiga — har i anslutning härtill framhållit, att iakttagandet av nyssberörda bestämmelse möjligen skulle befordras genom meddelande av föreskrift, att i revisionsberättelsen alltid skulle angivas hela kostnaden för revisionen.

Omförmälda *sakkunniga* hava i det av dem avgivna betänkandet erinrat, att enligt 8 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser dessas revisorer hade allenast att granska de redovisningar, som styrelserna skulle årligen före april månads utgång avgiva över förvaltningen under nästföregående kalenderår samt att, då denna bestämmelse sålunda ej föreskreve någon fortlöpande kontroll från revisorernas sida över styrelsernas förvaltning och räkenskaper, det enligt bestämmelsen torde få anses tillfyllest, om revisorer

funnes utsedda senast vid tiden för avgivandet av sagda redovisningar. De sakkunniga hava vidare i förevarande avseende anfört:

I likhet med centralrådet och de i ärendet hörda myndigheterna funne de sakkunniga det vara till fördel, om skogsvårdsstyrelsens revisorer städse utsåges före början av det år, vars förvaltning skulle av dem granskas, och sålunda bleve i tillfälle att utöva en fortlöpande kontroll över förvaltningen. En dylik anordning skulle otvivelaktigt vara ägnad att förläna ökad effektivitet åt revisorernas granskning, och det med denna avsedda syftet skulle då kunna bättre än nu tillgodoses. Vikten av en verksam kontroll över skogsvårdsstyrelsernas förvaltning vore givetvis desto större, som styrelsernas verksamhet genom skogslagstiftningens utveckling och det stegrade skogsvårdsintresset vunnit alltmera ökad betydelse. Ett genomförande av centralrådets förevarande förslag skulle medföra, att ifrågavarande granskning komme att anordnas på väsentligen samma sätt som revisionen inom aktiebolag och ekonomiska föreningar, där revisorerna trädde i verksamhet omedelbart efter det de blivit valda och fungerade intill dess nytt val ägt rum. På grund härav och då förslag näpepligen torde förväntas skola vinna allmän efterföljd, med mindre en uttrycklig föreskrift i förevarande syfte upptoges i förordningen angående skogsvårdsstyrelser, hade de sakkunniga funnit sig böra tillstyrka detta.

I enlighet med vad de sakkunniga sålunda anfört hava de föreslagit, att andra stycket första punkten i 8 § av förordningen angående skogsvårdsstyrelser skulle erhålla följande ändrade avfattning:

»Skogsvårdsstyrelsens förvaltning och den däröver avgivna redovisningen skola granskas av revisorer, vilka årligen före början av det år, granskningen avser, utses, en av Kungl. Maj:t och de övriga till antal och enligt de grunder, som om ledamöter i skogsvårdsstyrelsen är föreskrivet.»

Med avseende å innebörden av berörda bestämmelse hava de sakkunniga framhållit, att enligt densamma skogsvårdsstyrelsens förvaltning under visst år skulle granskas av revisorer, som utsetts under nästföregående år, samt att de sålunda utsedda revisorerna skulle fungera ej blott under förvaltningsåret, då de hade att utöva en fortlöpande kontroll över förvaltningen, utan även under viss del av det närmast därefter följande året, då det ålaga dem att granska skogsvårdsstyrelsens redovisning för förvaltningsåret samt avgiva revisionsberättelse. Under året efter förvaltningsåret ankomme det emellertid ej å ifrågavarande revisorer att utöva någon fortlöpande kontroll över förvaltningen, utan skulle enligt förslaget denna uppgift då fullgöras av de revisorer, som utsetts för sagda efterföljande år. Förslaget förutsatte sålunda, att under viss tid varje år tvenne särskilda grupper revisorer skulle vara i funktion. Då emellertid dessa grupper enligt förslaget hade helt skilda uppgifter, torde berörda förhållande ej innebära någon olägenhet. Av sakens natur följde, att revisorerna vid fullgörande av sitt uppdrag ägde att taga del av skogsvårdsstyrelsens räkenskaper, protokoll och andra handlingar samt att inventera styrelsens kassa och övriga tillgångar. Någon uttrycklig bestämmelse härom hade därför ej ansetts erforderlig.

I fråga om genomförandet av den sålunda föreslagna författningsändringen hava de sakkunniga] uttalat, att densamma lämpligen borde träda i kraft den 1 juli 1927, samt vidare anfört:

På sätt i vissa yttranden framhållits, hade redan nu vissa landsting och hushållningssällskap genomfört den i förslaget avsedda ordningen för val av revisorer. I de län, där detta ej skett, torde övergången till den nya ordningen lämpligen böra ske på det sätt, att under senare hälften av år 1927 revisorer valdes för granskning av skogsvårdsstyrelsernas förvaltning icke blott under år 1928 enligt bestämmelsens avsedda nya lydelse utan jämväl under år 1927. En liknande regel borde även tillämpas av Kungl. Maj:t vid utseende av revisorer för nyssnämnda år.

I enlighet med vad sålunda anförts har i de sakkunnigas förslag upptagits en övergångsbestämmelse i det av de sakkunniga angivna syftet.

Vad angår riksräkenskapsverkets förslag om meddelande av föreskrift rörande begränsning av revisorerernas ersättning, hava de sakkunniga avstyrkt detsamma samt till stöd härför anført:

Jämlikt 7 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser skulle revisorerna för varje sammanträde ävensom för de resor, som föranleddes av deras uppdrag och vore att anse såsom nödiga, erhålla ersättning enligt »tredje klassen i gällande resereglemente». Sedan numera nytt allmänt resereglemente utfärdats den 18 juni 1925, hade Kungl. Maj:t genom beslut den 29 oktober 1926 förordnat, att skogsvårdsstyrelses revisorer skulle hänföras till klassen II C i sagda reglemente, enligt vilken klass traktamente utginge med 12 kronor per dag samt med 18 kronor för helt dygn. Enligt de sakkunnigas uppfattning vore denna ersättning näppeligen av sådan storlek, att den kunde antagas föranleda därtill, att revisorerna hölle flera sammanträden eller företoge andra resor, än som kunde anses nödiga för behörigt fullgörande av deras uppdrag. Däremot torde med fog kunna befaras att, om ersättningen ytterligare begränsades, svårighet komme att möta att till ifrågasvarande uppdrag erhålla personer, som vore därför särskilt lämpliga, och att sålunda effektiviteten av revisionen äventyrades. De sakkunniga funne det desto mera viktigt, att en dylik ofördelaktig utveckling förebyggdes, som under senare år Kungl. Maj:t vid utseende av revisorer låtit sig angeläget vara att till detta uppdrag erhålla personer med framstående forstlig sakkunskap.

De sakkunniga hava däremot tillstyrkt meddelande av föreskrift, att i revisorerernas berättelse städse skulle intagas uppgift å totala beloppet av revisionskostnaderna, samt framhållit, att en dylik föreskrift lämpligen kunde inrymmas i skogsvårdsstyrelsernas reglementen.

Över de sakkunnigas berörda förslag om ändring av 8 § i förordningen angående skogsvårdsstyrelser hava infordrade yttranden avgivits av samma myndigheter, som hörts över de sakkunnigas förslag till ändring av 6 § i berörda förordning. Förstnämnda förslag har därvid tillstyrkts eller lämnats utan erinran av *samtliga* däröver hörda *myndigheter* med undantag av *skogsvårdsstyrelsen i Kalmar läns norra landstingsområde*. Sistnämnda styrelse har framhållit, att styrelsen vid varje månadssammanträde genomginge styrelsens samtliga räkenskaper, som först granskats av särskild siffergranskare, och kontrollerade kassan samt att denna anordning i revisionshänseende syntes vara bättre och billigare än den av de sakkunniga föreslagna.

Departements-
chefen.

I likhet med de sakkunniga och flertalet av de hörda myndigheterna finner jag mig böra tillstyrka sådan ändring av förordningen angående

skogsvårdsstyrelser, att skogsvårdsstyrelses revisorer skola utses före början av det år, granskningen avser, och sålunda bliva i tillfälle att utöva en fortlöpande kontroll över förvaltningen. Mot avfattningen av det av de sakkunniga härutinnan framlagda författningsförslaget finner jag ej anledning till erinran.

Av skäl, som av de sakkunniga anförts, synes någon begränsning i den revisorererna nu tillkommande rätt till ersättning ej vara påkallad. Jag finner mig därför ej böra föreslå någon åtgärd i detta syfte.

Vad angår frågan om stadgande av skyldighet för skogsvårdsstyrelses revisorer att i revisionsberättelse införa uppgift om summan av revisionskostnaderna torde denna fråga lämpligen böra regleras i skogsvårdsstyrelsernas reglementen. Ett ståndpunkttagande till densamma torde därför ej böra ske i detta sammanhang, utan torde jag framdeles få anmäla detta spörsmål för Kungl. Maj:t.

De sakkunniga hava sammanfört de av dem framställda ändringsförslagen i ett förslag till *förordning om ändrad lydelse av 6 och 8 §§ i förordningen den 15 juni 1923 (nr 213) angående skogsvårdsstyrelser*. Då detta förslag synes mig, i anslutning till vad ovan anförts, böra med viss formell ändring i 6 § godkännas, får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att antaga det sålunda jämkade förslaget.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifall och förordnar, att proposition av den lydelse, bilaga till detta protokoll utvisar, skall avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:
Hugo Nordlander.

